

»VSI KRALJI NAJ SE MU KLANJAJO, VSI
NARODI NAJ MU SLUŽIJO« (PS 72,11).

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA

ANGELSKE NOVICE IZ NEBES

NAPISALA: MATEJA KROPEC ŠEGA

ZAVOD ISKRENI, NAZORJEVA 1, 1000 LJUBLJANA
E-NASLOV: INFO@ISKRENI.NET
TELEFON: 059020000
WWW.ISKRENI.NET

1.DAN: ZGODILO SE BO NEKAJ POSEBNEGA

V nebesih se nekaj pripravlja. Nekaj velikega. Zgodilo se bo, kar se ni še nikoli. Tukaj se sicer vsak dan zgodi kaj novega, tokrat pa nam je Bog Oče posebej naročil, naj bomo vsi v največji pripravljenosti. Saj nam ni nič težko. V svoji neizmerni Dobroti se vedno odloča za same čudovite reči in z največjim veseljem jim sledimo in mu pomagamo. Ampak tole zdaj presega običajen nebeški utrip. Nihče ne ve, za kaj točno gre. Nekaj se sicer šušlja po nebeških hodnikih, vseeno pa smo vsi v nestrpnem pričakovanju novic. Bog Oče je še bolj skrivnosten kot po navadi. Odel se je v svojo najbolj slavnostno podobo. Zdi se, da se obeta veliko praznovanje.

Nebeški zbori vadijo petje slavnostnih pesmi. Nekateri angeli godejo na gosli, spet drugi brenkajo na liro, sedijo ob harfah, piskajo na piščali. Prav vsi angelčki naokoli pa brundajo najlepše od najlepših melodij. Nebeške slavnostne obleke sijejo od bleščeče beline, ko se sušijo v blagem vetrcu. Mlajši angelci frfotajo naokrog in sprašujejo, če so dovolj lepi, čisti, če so lepo počesani, če se znajo dovolj dostojanstveno prikloniti. Starejši angeli jim dobrohotno prikimavajo, tu in tam popravijo kak navihan kodrček las ali spletejo kakšno posebej lepo kitko.

Traram, trarararam ... Božje trombe naznanjajo, da Bog Oče sklicuje v božjo dvorano angele varuhe vseh štirinajstih rodov od Abrahama do Davida in od Davida do preselitve v Babilon in vse angele zavetnike rodov po preselitvi v Babilon. Dolgo z Bogom Očetom nekaj premlevajo in se pogovarjajo. Iz dvorane se sliši čudovita pesem in pomirjujoče mrmranje, smeh, začudenje in veselje. In čeprav ostali ne poznamo vsebine skrivnostnih pogovorov, se skozi ključavnico na vratih po vseh nebesih vije veselo pričakovanje.

Kako naj vam na Zemlji opišem ta mir? To je kot vonj po sveže pečenem kruhu, ki poboža srce. Kot nežen vonj vrtnice. Kot tiha, lepa pesem, kot mamino božanje. V nebesih nikoli ne čutimo nemira, vedno je okrog nas in v nas neskončen mir. Vendar pa je to, kar se po nebeških prostranstvih razprostira zdaj, celo za nebeščane, lepše od vsega, kar smo kdaj doživeli. Vsa opravila v nebesih so zastala, vsi zremo v vrata božje dvorane, se v srcu veselimo in čakamo novic. Kaj lepega neki se obeta vsemu božjemu svetu? Nenadoma pa se vrata odprejo, na vratih stoji sam Bog Oče, nas nekaj časa ljubeče gleda in nato z mogočnim glasom zakliče: »Nadangel Gabriel, pridi, nalogo imam zate!«

2.DAN: NADANGEL GABRIEL PRI ZAHARIJU IN ELIZABETI

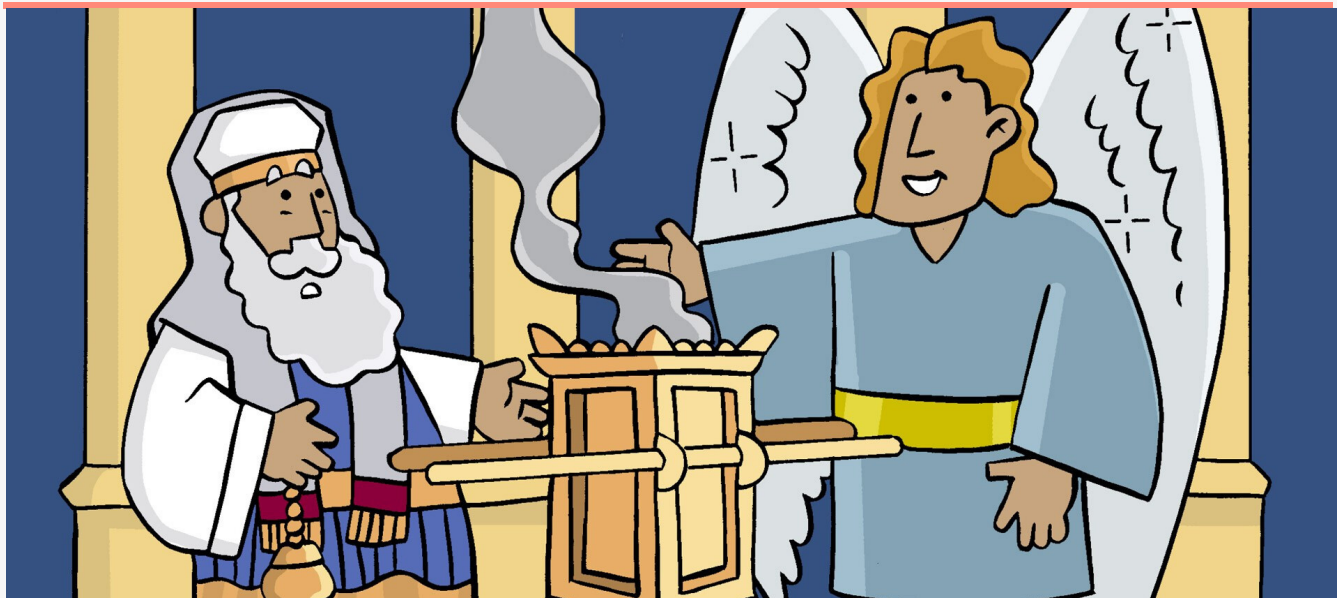
Zjutraj sem bil poklican v božjo dvorano. Bog Oče mi je dal čisto posebno nalogo. Pošilja me na Zemljo, k Zahariju in Elizabeti. Veselim se obiska pri njima.

Pravična sta in kot bi bila dva izmed nas, nebeščanov. Samo srečna nista čisto tako, kot smo mi. Vse življenje si želita imeti otročička. Samo za enega sta prosila, pa ga nista prejela v dar. Elizabeta se je postarala in z žalostjo že nekaj časa misli, da je njen čas minil, da nikoli ne bo pestovala svojega dojenčka. Zaharija jo ljubi in ji stoji ob strani, kot najbolje zna in zmore. Pa je tudi on v srcu žalosten. Želi si sina. No, od danes pa bo vse drugače.

Bog Oče mi je natančno opisal, kako bo, ko bom prišel na Zemljo. Rekel je, da bom Zaharija našel v Gospodovem svetišču, kjer bo zažigal kadilo.

Takoj sem ga ugledal! Vedel sem, da bo prestrašen in vznemirjen, kajti angeli te ne obišejo pogosto. Ampak zanj sem imel posebno novico.

»Zaharija, ne boj se, uslišana je vajina prošnja Bogu, dobila bosta sina! Z Elizabeto mu dajta ime Janez! V veliko veselje vama bo! In ne le vama, ampak tudi drugim, kajti velik bo pred Gospodom!« sem mu povedal.

Zaharija je nekaj časa tiho stal, oči so se mu čudno bleščale in čeprav je veren in bogaboječ mož, ni mogel kar takoj verjeti. Gledal je vame, poln dvomov in upanja. Kako neki pa naj bi verjel, star je in njegova Elizabeta je tudi že v letih. Moral sem se mu predstaviti in povedati, da sem od Boga poslan, da mu sporočim to novico.

Ko je Zaharija prišel iz svetišča, je bil tih, jezik ga ni več ubogal, nenavadno se je obnašal. Vsi so začutili, da se je z njim v svetišču zgodilo nekaj posebnega. Nekateri so celo uganili, da je imel videnje. Po dneh, ko je v svetišču opravljal službo, sem ga gledal, kako je odhajal domov, k svoji Elizabeti. Kako naj ji pove, kaj se je zgodilo, se je spraševal.

Ker ni veroval, njegova usta niso več spregovorila od trenutka videnja. Odhajal je s korakom, ki je bil hkrati vesel in negotov. Čutil sem, da se po svoje boji. Da ve, da je dobil od Boga v dar nalogo in da ta naloga ne bo vedno lahka.

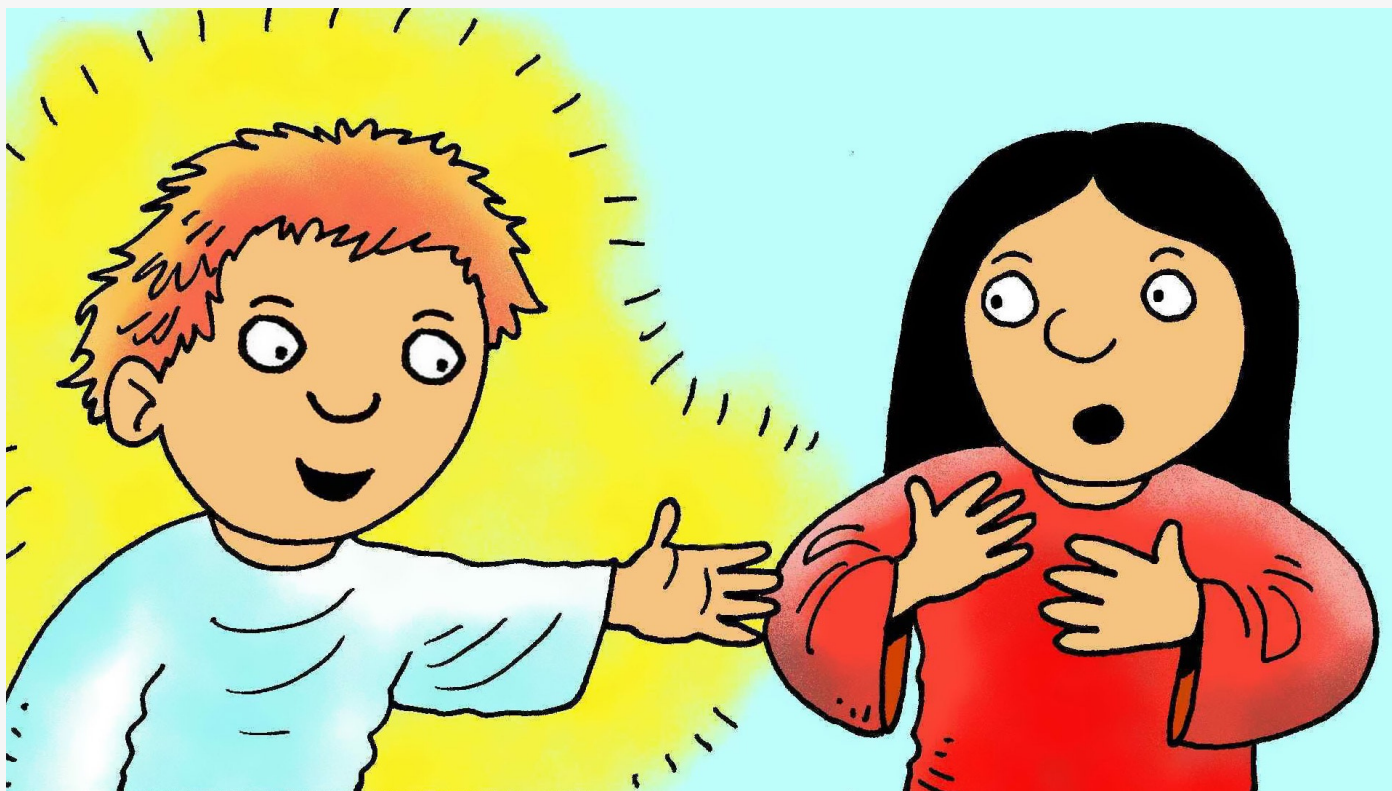
Čez nekaj dni bo Elizabeta Zahariji lahko potrdila, da sem govoril resnico. Vem, da bo svoje stanje navzven nekaj mesecev prikrivala in vem, da ji bo hudo in lepo obenem. Vem pa tudi, da je preizkušena in pogumna žena, ki dobro služi Gospodu. Vem, da ji bo Zaharija stal ob strani, ji pomagal, da bo lažje prenašala veselje in bolečino. In da bosta oba vestno prehodila vso pot, ki jo je pred njiju položil Bog Oče. On se nikoli ne zmoti, ko nekoga izbere ...

3. DAN: RESNIČNO POSEBNA NALOGA NADANGELA GABRIELA

Pred dnevi me je Bog spet poklical. Vedno sem vesel, ko mu lahko pomagam. Ampak tokrat me je bilo prvič neke naloge, ki mi jo je dal, strah. Spet sem moral med ljudi. Opravek pri Zahariji je bil resen in zahteven, ampak tole, kar me je čakalo sedaj ... Moral sem k Mariji, tisti drobni deklici, ki iz vsega srca ljubi Jožefa in ji Jožef ljubezen spoštljivo, zvesto in vdano vrača. Z Jožefom se resno pripravljata na skupno pot. Zaročena sta in načrtujeta skupno življenje. Tako ljubka deklica je. Vsa mila je in nedolžna.

In kako naj bi stopil pred njo in ji rekel, da naj se ne boji, ker bo spočela in rodila sina Jezusa? Kako naj to razume? Kako bo to povedala svojemu zaročencu Jožefu? Kako bo to razložila staršem in sorodnikom, ki tako verjamejo vanjo? Iskreno povedano nisem vedel, kaj je Bog mislil, ko je dal to nalogo tako mladi deklici. Verjetno sem tisti dan prvič v življenju malce podvomil, da je res dobro premislil, kaj je storil.

Ja, res sem se bal te naloge! Zdaj pa spet strmim nad Božjo modrostjo. Marije ni izbral slučajno! V srcu je bila neskončno mirna in vdana v Božjo voljo. Vprašala me je, kako se bo vse skupaj sploh lahko zgodilo, če pa moža sploh še nima. In ko sem ji odgovoril s povsem nedoumljivim odgovorom, da bo nadnjo prišel Sveti Duh in jo bo obsenčila moč Najvišjega, me je pogledala z najbolj Bogu vdanim pogledom, kar jih je na Zemlji mogočih.

Razložil sem ji, da bo Dete njeno, a bo vendar Božji sin. In da bo to Dete kraljevsko dete, ki bo na vekomaj kraljevalo Jakobovi hiši. In da v svoji neobičajni zgodbi ni sama, kajti tudi njena sorodnica Elizabeta bo v starosti pestovala sina.

Marija se ni niti za hip zmedla. Če Bog tako želi, potem bo izpolnila njegovo voljo. Kar malo sram me je postalo, ker se v teh dneh celo jaz, nadangel, težko kosam z Marijino vdanostjo in vero. Nič ni pomišljala, kako je vse skupaj mogoče. V svojem čistem srcu je vedela, da bo že nekako.

Če Bog tako želi, se ona nima česa bati. Imela je možnost odkimati, se upreti, podvomiti, zahtevati dodatna pojasnila. Ona pa je samo ponižno prikimala in rekla, da je Božja služabnica in da naj se zgodi po Njegovi volji.

Od nje sem odšel pomirjen. Vedel sem, da se bo Božja volja do potankosti spolnila.

**RAZLOŽIL SEM JI, DA BO
DETE NJENO, A BO
VENDAR BOŽJI SIN. IN DA
BO TO DETE KRALJEVSKO
DETE.**

4.DAN: DAN, KO IMA DELO TUDI JOŽEF OV ANGEL VARUH

Moj varovanec je krasen fant. Delaven, pošten, pravičen in pobožen. Dober tesar je. Ljudje ga imajo radi. Radi stopijo k njemu, kadar potrebujejo njegovo pomoč ali usluge. Nikoli nikogar ne ogoljufa in če kdo ne more plačati, mu pomaga zastonj. Ljudje se radi tudi kdaj pa kdaj kaj pogovorijo z njim. Navadno ne govori veliko. Bolj posluša in prikimava in ko ljudje končajo svojo pripoved, jim je lažje. Iz srca ima rad svoje dekle Marijo. Všeč mu je, ker je lepa, tiha in nežna. Pa pridna, poštena in pobožna. Zaročena sta in ko bo prišel čas, jo bo pripeljal domov kot svojo ženo.

Veselim se že, ker me je Bog Oče danes poklical k sebi, da bova govorila o mojem Jožefu. Gotovo bova imela lep pogovor. Angeli varuhi nekaterih ljudi imajo ves čas polne roke dela, da preprečujejo vse mogoče vrste katastrof. Kar naprej morajo hoditi k Bogu Očetu po nasvete. Jaz pa Jožefu večinoma le sledim in komaj kdaj posežem v njegovo preudarno, mirno ravnanje. Res pa je, da je te zadnje dni Jožef nenavadno zamišljen in zaskrbljen. Upam, da ni kaj narobe! Tako zdaj tukaj stojim in čakam, da bom smel vstopiti. Aha, vrata se že odpirajo ...

Bog Oče me je nekaj časa mirno gledal, potem pa rekel: »Danes imam zate posebno težko nalogo. Opazil si že, da je Jožef zadnje dni zelo zaskrbljen. Jožef ne zmore razumeti, da je Marija še vedno nedolžna. Noče je vzeti za ženo. Zato se je odločil, da jo bo odslovil naskrivaj! Želim, da se v sanjah prikažeš Jožefu in mu poveš, naj se ne boji vzeti Marije za ženo. Povej mu, naj da njunemu in Božjemu sinu ime Jezus.«

Zdaj pa imam. Če sem imel vsa leta z Jožefom tako malo dela, mi bo ta naloga dala vetra za vse za nazaj. Kako naj bom prepričljiv? Saj Jožef ni neumen. Da bi verjel sanjam? Da bi verjel Mariji? Jaz sicer grem opraviti tole nalogo, ker vem, da Bog Oče

že ve, kaj dela, ampak, ali bo to vedel tudi Jožef?

»Jožef, Jožef, Davidov sin, jaz sem tvoj angel varuh. Ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene. Marija je namreč spočela od Svetega Duha in rodila bo sina, ki mu bodi oče. Ime naj mu bo Jezus! On bo ljudstvo odrešil grehov!«

Tako, opravil sem. Upam, da se bo Jožef kmalu zbudil. O, saj je že buden! Odprl je oči. Začuden gleda okoli sebe. In zdaj je vstal.

Zgodaj je, utrujen je še. Ampak, poglej, njegova drža je vzravnana, hoja spet bolj vesela in v očeh spet gotovost. V globino njegovega srca ne vidim, tja lahko pogleda le Bog, ampak verjamem, da bo Marija kmalu doma pri Jožefu.

5. DAN: VESELO SREČANJE

O, kako veselo je te dni v nebesih. Vemo, da se pod Marijinim srcem razvija Dete, Božji sin. Marija ves čas skrbi, da je njena duša v stiku z Bogom Očetom. Ne razume vsega. Njeno življenje se je postavilo na glavo. Boga prosi ga za moč in se mu zahvaljuje. Komaj verjame, da jo je Jožef ljubeznivo sprejel, čeprav ni imel nobene razumske razlage za njeno stanje. Par dni je bil ves pust in mrk, potem pa je nekega jutra navsezgodaj prišel k njej, jo prosil odpuščanja in jo prijel za roko. In potem se je med njima vse razrešilo.

Mariji pa še nekaj ni dalo miru. Morala je videti Elizabeto. Prosila je Jožefa, če jo gresta lahko obiskat. Jožef je brez besed naložil oslička. Nekaj obleke in nekaj hrane za na pot in že sta se odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Marija je želela videti Elizabeto in skupaj z njo slaviti Boga, ki mu ni nič nemogoče.

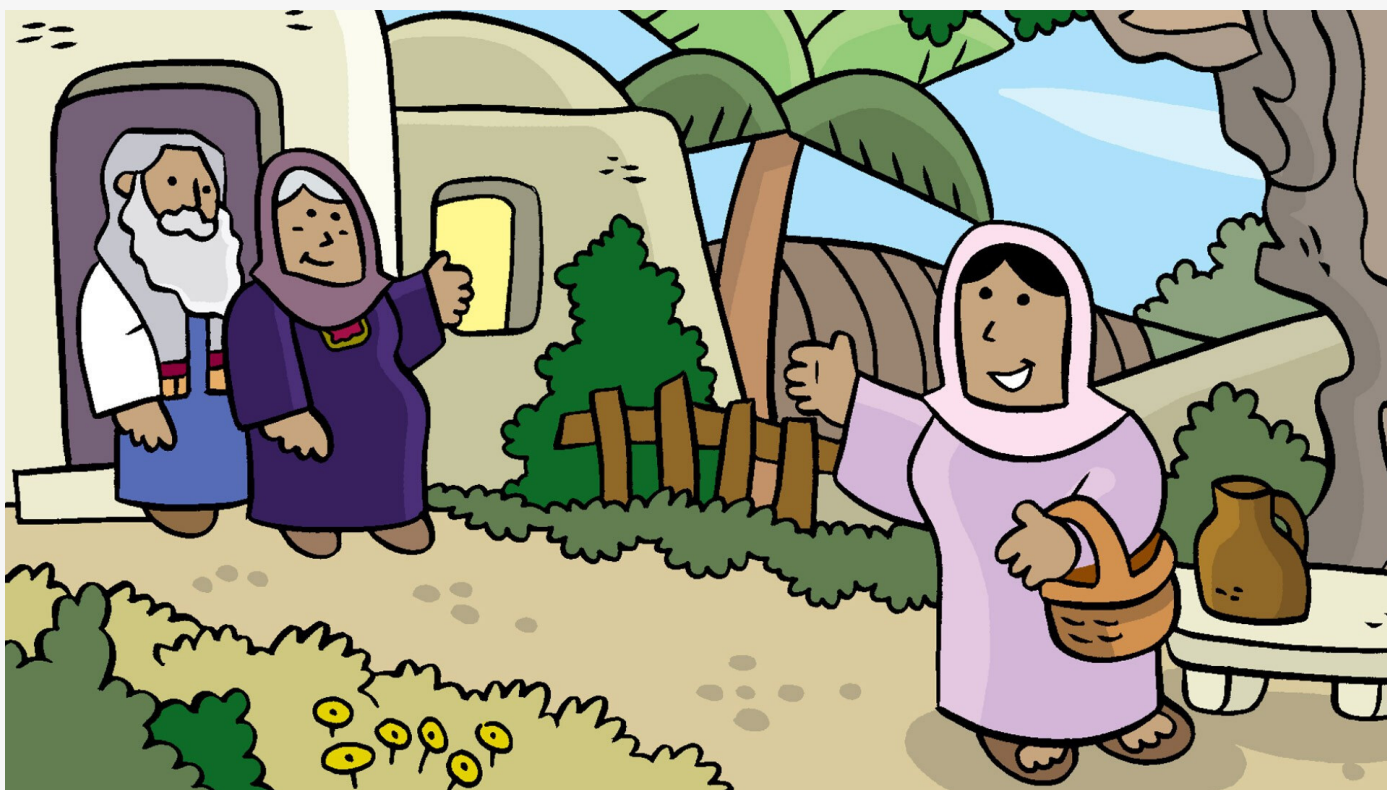
Kako lepo je bilo, ko so se sešli! Jožef in Zaharija sta se pozdravila s spoštljivim poklonom, Marija in Elizabeta pa sta se objeli.

In tedaj, tedaj je mali Janez v Elizabetinem trebuhu poskočil od veselja. Kajti tik ob maminem trebuhu se je znašla Odrešenikova mama in pod njenim srcem malo bitje, ki je Božji sin, Odrešenik. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in blagoslovila je Gospodovo mamo.

Marija je od hvaležnosti zapela najlepšo hvalnico, kar jih je kdaj zapel človeški glas. Jožef jo je ljubeče poslušal in se v srcu zahvaljeval za veliko milost, ki je je deležen.

Potem so skupaj sedli in si pripovedovali o velikih skrivnostnih rečeh, ki so se jim zgodile. Premlevali so, kaj neki naj bi pomenile in se veselili obljub, ki so jim jih dali angeli. Marija je pri Elizabeti ostala še tri mesece in ji pomagala pripraviti vse za prihod dojenčka.

Skupaj so se zahvaljevali Bogu za vse milosti in ga prosili za moč, da bi zmogli izpolnjevati njegovo voljo. Mi angeli v nebesih pa se veselimo, ko opazujemo, kako Božja volja na Zemlji postaja čisto resnična.

6. DAN: ANGELČEK V MARIJINEM SRCU

Moja varovanka je Marija. Ko se je rodila, mi je Bog naročil, naj nanjo še posebej skrbno pazim. Z njo je bilo vedno lepo, mirno.

Zadnjič pa me je Bog poklical in prosil, naj sedem na najbolj samotno dno Marijinega srca, z njo delim njene misli in ji odgovarjam. Misli sem si – nič lažjega. Kako sem se zmotil! V Marijinem srcu zadnje tedne namreč kar vre. Misli prehitevajo druga drugo, da se sploh ne zmorem vključiti v pogovor. Prepletajo se skrbi in vprašanja, strah in zaupanje, vera in dvom. Njeno življenje je bilo do zdaj ena sama preprostost. Preproste obleke, preprosta hrana, preproste besede. Delo in počitek sta se dopolnjevala. Življenje je mirno teklo ob izpolnjevanju postave.

In potem je prišel tisti dan. Angel Gabrijel, čudoviti mož v bleščeči opravi in njegov nepozabni glas, ki ji je sporočil novico. Marijino ubogo srce se je v prvem hipu kar skrčilo, a že v istem trenutku se je odprlo in sprostilo. Sledil je preprosti: »Da! Naj se zgodi!« Jaz pa sem ostal brez besed. »Ampak kako, ko pa nimam moža? In kako bo to sprejel Jožef. Moj dobri, zvesti Jožef! Kaj, če mi ne bo verjel? Kaj če me bo izpostavil javnemu posmehu? Ne, bo že Bog poskrbel, da bo njegov sin preživel. Ampak kako bom sama vzgajala fanta? Fanta, ki bo kralj? In kdaj bo zakraljeval? Kaj naj rečem očetu in materi? Mi bosta verjela? In kako je mišljeno to z Elizabetinim dojenčkom?

Moram čimprej k njej ... Kar stara sta že, oba z Zaharijem. Težko bo prenašala nosečnost. In kako bosta onadva vzgajala sina?» »Ko sem Jožefu povedala, da pričakujem otroka, je veseli lesk njegovih oči zbledel. Užaljeno me je pogledal, sklonil glavo in odšel. Nič ni rekel. Kako to boli. Kako naj mu razložim? Bo sploh še kdaj prišel?» Bil sem še kar brez besed. Kaj naj bi ji rekel? »Že tri dni ga ni. Ne vem, kaj naj naredim. Moj Bog, bom zmogla?» Po dolgem času sem uspel zašepetati: Če Bog verjame vate, potem nimaš razloga, da bi dvomila.

»Je, prišel je! Povedal mi je, da ga je v spanju obiskal angel in mu vse razložil. In da me bo vseeno vzel za ženo, čeprav me je najprej že hotel skrivaj zapustiti. Kako sem vesela! Koliko lažje mi je! In potem sem ga prosila, če greva k teti Elizabeti.

»Vem, da bo vse, kar bo storil Bog, prav. Sprejemam vse, kar pride. Ne vem, kako je biti mati. Vsega se moram še naučiti.«

»Velike reči mi storil Mogočni in njegovo ime je sveto. Ponižal se je do človeka in se ga usmilil, prav kakor je obljubil že našim očetom.« »Moja duša poveljuje Gospoda.« Res sem vesel, kako se je tole v Marijinem srcu razpletlo.

7.DAN: ZAHARIJEV ANGEL VARUH

Že dolga leta sem Zaharijev angel varuh. Koliko se je že zgodilo v teh letih. Prva leta življenja je bil zelo navihan fantič. Kolikokrat sem moral podstaviti roke, da je ostalo samo pri buškah ter odrgnjenih kolenih in komolcih. A zrasel je v moža, ki je čuteč, dober, pripravljen pomagati in pošten.

Ko je odrasel, si je med dekleti začel izbirati ženo. Niso ga zanimala tista dekleta, ki so se preveč lepotičila, lepo govorile ... Iskal je drugačno. In jo tudi našel. Elizabeta je bila nekaj posebnega. Njena lepota je odsevala od znotraj. Bila je delavna, usmiljenega srca, nežna in dobra. Vesel sem bil, ko se je tudi njeno oko ustavilo na njem. Zdelo se je, da sta ustvarjena drug za drugega.

In potem je prišla svatba. Veliko veselja je bilo med svati. Vsi so se veselili njune sreče. Začela sta skupno življenje, ki je bilo mirno, lepo, obrnjeno navzven, k drugim, ki sta jim vedno znala prisluhniti ali pomagati. Le sebi nista znala pomagati. Kljub molitvi, prošnjam, rotnju, obupanim klicem k Bogu, jima ta ni naklonil otroka, ki sta si ga tako želela.

Iskala sta nov smisel življenja, še bolj pomagala drugim. A njima je vedno nekje na dnu srca počivalo vprašanje: »Zakaj? Zakaj prav midva ne moreva imeti otrok?« Gladko kožo so prepredle gube, lasje so postajali prepredeni s srebrnimi nitmi, mislila sta, da bosta ostala sama. Nikoli ne bom pozabil, kaj se je v Zaharijevem srcu zgodilo tisti dan, ko se mu je prikazal angel Gabrijel in mu povedal novico, da bo postal oče. Mislil sem, da se mu bo od nejevere in sreče ustavilo srce. Kako z veseljem sta z Elizabeto pričakovala. Zaharija Bogu ni verjel, da bo dobil sina, zato do njegovega rojstva ni mogel spregovoriti.

V tem času sva se v srcu še več pogovarjala o njegovem sinu. Zaharija je spraševal, jaz pa sem odgovarjal, ga miril in mu prigovarjal, da bo vse v redu. Težko, težko je pričakal jutro, ko je mali deček končno prvič zajel zrak in zajokal. In kakšno veselje ga je prevevalo, ko ga je prvič popestoval. Ko je po Janezovem krstu spet spregovoril, je bil poln Svetega Duha. Njegova hvalnica bo hvalnica Bogu na veke. Sprejel je otroka, kot dolgo pričakovano darilo, a že v istem hipu ga je daroval nazaj Gospodu. Bog mu je namenil, da bo prerok Najvišjega.

Po vsem judejskem gričevju se bo veliko govorilo o tem dogodku. Vsem se bo globoko vtisnil v srce. Ljudi bo strah in spraševali se bodo, kaj neki bo iz tega otroka, katerega spočetje in rojstvo sta bila tako neobičajna.

Jaz pa vem, kaj bo! Ljudem bo vodil h Bogu, jih krščeval in vse pripravljaj, da bo prišel Jezus. Njegova pot ne bo lahka, a naredil bo veliko dobrega. Ampak, pssst, za zdaj je Janez še vedno le fantek, povsem odvisen od mamice, atija in mene, njegovega angelčka.

LJUDI BO STRAH IN SPRAŠEVALI SE BODO, KAJ NEKI BO IZ TEGA OTROKA, KATEREGA SPOČETJE IN ROJSTVO STA BILA TAKO NEOBIČAJNA.

8. DAN: ANGELČEK MALEGA DEČKA

Čisto majhen angelček sem. Bog me je ravnokar poslal k malemu dečku, da ga nikoli več ne zapustim. Pravkar je prvič zajel zrak in zajokal. Mami Elizabeta ga je mehko privila v naročje in mu zapela nežno pesem, ati Zaharija, pa ga že ves čas molče gleda. Po licih mu tečejo solze sreče. Jaz stojim ob strani in gledam vse to navdušenje. Sosedje se veselijo dojenčka in tega, kako čudovito se je Gospod odzval na molitve in prošnje. V hiši se vrstijo sorodniki in prijatelji. Tako jima privoščijo srečo. Dobra človeka sta, radi ju imajo. Namesto Elizabete skrbijo za dom in pomagajo Zahariji opraviti najnujnejše. Zaharija veliko časa preživlja v sobici ob ženi in malem sinku. Pestuje ga v nerodnih, a ljubečih rokah, tolaži, kadar joka in molče gleda.

Čez osem dni bo otrok dobil tudi ime. Vem, da bodo po očetu fanta hoteli imenovati Zaharija. In vem tudi, da se to ne bo zgodilo. Elizabeta bo jasno povedala, da bosta dečka imenovala Janez, čeprav v sorodstvu ni nikogar, ki bi mu bilo tako ime. In vem tudi, ker mi je to povedal Bog Oče, da bodo nato tudi Zaharija spraševali, kako naj imenujejo njegovega sina. In da bo zahteval deščico, na katero bo zapisal: »Janez bo njegovo ime!«

Potem se bo zgodil čudež. Spet. Zaharija bo ponovno spregovoril, in vse kar bo povedal, bo hvala in slavljenje Boga.

9. DAN: DAN, KOT GA V NEBESIH ŠE NI BILO

Takšnega dne pa v nebesih še ni bilo. Vsi angeli smo bili ves čas polno zaposleni. Vsak je imel kakšno posebno nalogo. Vsi smo vedeli, da bo danes Bog izpolnil svojo davno obljubo in na Zemljo se bo rodil Odrešenik, Kralj.

Zdelo se je, kot da je Bog dolgo razmišljal, kako svetu najbolj prepričljivo pokazati, kako ga ima rad, kako si ga neskončno želi odrešiti za vedno. In ideja, ki jo je dobil, je resnično briljantna. Bog je sklenil, da pride na Zemljo kot človek, živi nekaj časa med ljudmi, tako kot živijo ljudje, z vsemi skrbmi, delom, žalostjo in veseljem. In zato so se med nami kmalu zaslišali začudeni glasovi. Jožef in Marija sta namreč na osličku odpotovala v mesto, kjer se že nekaj dni tare ljudi. Vsi bi se radi popisali, kakor je naročil cesar Avgust.

Marija je videla, da bo kmalu rodila in Jožef ji je obljubil, da bo storil vse, da bo rodila na toplem in varnem. A kjerkoli sta potrkala, se je že trlo ljudi in nihče ni imel prostora še za par, ki bo kmalu dobil otročička. Nazadnje je Jožef na robu mesta zagledal revno hišico, za katero se je izkazalo, da je majhen hlev. Notri je bil privezan star vol. Angeli smo se kar malo spogledovali med sabo. Tukaj bo Bog prišel na svet? Res ni nič boljšega?

Devet mesecev ga je človeška mati Marija nosila pod svojim srcem, danes pa ga bo rodila. Dolgo smo celo mi, nebeški angeli, mislili, da se bo Bog rodil v palači, ob skrbni negi in spremljanju najboljših zdravnikov.

Zvezde so se prižigale kar tako in se trudile svetiti res močno. Migljale so in mežikale, kot bi hotele videti, če se je že zgodilo. Bog je na nebo nad hlevček pripel repatico. V tihi nočni zrak je zarezal jok zdravega dečka – in Jezus se je rodil.

Angeli smo poskočili od veselja, naši glasovi so se kar sami ubrali v Glorio. Bog se je smehljajal, pastirji so tekali sem in tja po Betlehemskih poljanah. Raznašali so novico o Novorojenem. Vsak, ki ga je videl, je vedel, da to ni navaden otrok.

